



שארית מיעארי

כשלבנה יש חומס ולי יש פיתה, היא באה לבקש!

מיעארי: יש כמה שכנים שכאים ואומרים מילה טובה, מעוררים, מביעים תמיכה, למרות שהם לא דוגלים בהשקפתי.

● למה, בעצם, אתה מסרב לגנות ב' אוסן' הדי-משמעית את הטרור של אש"ף?

מכיוון שמה שגדרש ממני הוא לא מטעמים מוסריים, אלא מטעמים פוליטיים. אם מישוה בא ומציג לי אולטימטום — תגנה את הטרור של אש"ף — יש לו אינטרס פוליטי, לא מוסרי. הוא רוצה להגיד שההמשך יבוא. כלומר: היום אתה תגנה את הטרור של אש"ף ותכריז בכך שאש"ף הוא אירגון טרוריסטי; מכיוון שהוא אירגון טרוריסטי, צריך לרדוף אותו בכל מקום, ועל אחת כמה וכמה שלא להיכנס איתו למשאומתן. את מבינה? לא אירגון עויין, אלא אירגון טרוריסטי. עם אירגון עויין אפשר לקיים משא ומתן, עם אירגון טרוריסטי — לא. כלומר, הם דורשים ממני להכריז על אש"ף כעל אירגון טרוריסטי, כדי שלא להכיר בו כגורם פוליטי. אבל זה מנוגד לכל רכזי והשקפתי הפוליטית, האומרים את ההיפך: שאש"ף הוא אירגון המייצג את העם הפלסטיני, ושצריך לשבת למשאומתן איתו.

הרי כל הכוונה היא להדביק לו תווית של טרוריות, כדי לשלול כל אפשרות למשאומתן. ועלי זה לא מקובל.

● יש הטוענים כי אתה מסרב לגנות את הטרור של אש"ף לא מהטעם שהם ברת עכשיו, אלא מכיוון שאתה סוחד להיות מותקף ברחוב הערבי.

המצע שלנו רואה באש"ף נציג למשאומתן. זו הסיבה היחידה.

● זה לא מה שרק"ח טוענת נגדך.

רק"ח תוקפת אותי בלי סוף. לפני שנה זה היה חשוב לי ואיכפת לי. היום כבר לא. זה הכל עניין

"למדתי בבית ספר כבר יס'ך, מרחק שמונה קילומטר מהכפר שלי. הייתי הולך בגלגל הרוך וחוזר. היו שרכבו לשם על סוסים או נסעו באופניים, לי לא היה סוס ולא אופניים"

של השקפת עולמם ותפיסתם את המפה הפוליטית.

הקומוניסטים פעלו לכך במשך 35 שנה בר"ח הערבי, הם הציגו עצמם כמפלגה המגינה על זכויות הערבים וכמנהיגות יחידה ובלבדית של הערבים. הם כלפי חוץ והן כלפי פנים, גם בקשר לאש"ף. הם טענו שאש"ף מייצג את הפלסטינים שבחוץ. כבוד הם מייצגים את הפלסטינים מבית. הם העמידו את עצמם על רמה אחת עם אש"ף. כשהם היו היחידים שפעלו בשטח, אף אחד לא עשה איתם חשבון, התייחסו אליהם כאל הרע במיעוט ולא דרשו מהם לתת תשובות. כך הם הגיעו לעמדות מסוימות בכפרים הערביים, וזה נתן להם יתרון כלכלי. כי אם ראש-מועצה הוא

כך, ממעט הפעמים שראיתי אותו בהופעות הפומביות. בשיחה בארבע עיניים הוא אדם שונה לגמרי, נאות, חביב, אדיב ובהחלט יודע לדבר במילים קטנות על דברים קטנים.

מוחמד מיעארי הוא נציג בולט של דור חדש שקם בקרב ערביי ישראל. בשנת 1948 ברח מהארץ שיכבה שלמה של אינט'

"אשתי ואני אוהבים לבקר בחיאטרון החיכאי, מרבים ללכת להוצאות ומשתחככים בסימפוזיונים. אשתי מעורה בח" הפוליטיים והחברתיים"

ליגנציה ועשירים. נותרו רק הפלאחים. בניהם של אותם פלאחים למדו בבתי-ספר תיכון, הלכו לאוניברסיטות. בבית-הספר התיכון בכפר-אסיף, שבו למד מיעארי, במחזור שלו. סיימו רק ארבעה את בחינות-הבגרות. שניים מהם רופאים, אחד מהם עורך-דין והרביעי מנהל בית-ספר תיכון. מיעארי מייצג את הערבי החדש. יכולים לנסות ולהסיר את חסינותו, יכולים להוציא את תנועתו אל מחוץ לחוק, יכולים להתנגד לעצם ישיבתו בכנסת — אבל בוודאי שלא יכולים להתעלם ממנו. ממה וממי שהוא מייצג.

● אתה גר בבניין רביקומות המשוך תף ליהודים וערבים. כיצד מתנהלים כאן החיים המשותפים?

עובדות-החיים חזקות מהאידאולוגיה. כבר אה. המצב הוא שבמפעל חיים בעיר חיפה יהודים וערבים, ולכן הם נאלצים למצוא מיסגרת מתאימה כרי להמשיך ולחיות. בבניין שאני גר בו חיים כנראה אנשים חושבים ומתונים, אבל אני מכיר הרבה מאוד מקומות בחיפה שבהם לא נותנים לערבים לגור.

● הרחוב שאתה גר בו, רחוב אלנבי, הוא רחוב מעורב, יהודי-ערבי.

אלנבי הוא באמת רחוב מעורב, בעיקר מכיוון שיש כאן תושבים ערבים ותיקים, המחזיקים בתראבן. הבניין שלי שהוא רביקומות מודרני, מאוכלס בתישעים מישפחות. לא כולם מכירים את כולם. מבין תישעים המישפחות יש אולי ארבע-חמש מישפחות ערביות.

פעם היה בחיפה רחוב מעורב באמת, רחוב עבאס, ליד בית-התפילה הבאה. אבל עם הזמן

נכחו בני-הזוג מיעארי ועוד שני זוגות ערביים. הגברים, סיפר האיש, התכנסו סביב עצמם, דיברו על דברים שברזום של עולם. הוא מצא עצמו מבלה עם שלוש הנשים הערביות. שגילו פתיחות מדהימה ועניינו אותו פי כמה מבעליהן. אחת הנשים היתה הגברת מיעארי.

לזוג שלוש בנות ובן. הבת הבכורה, דימה, יפהפיה אמיתית, היתה יכולה להיות מועד-מדת בכל תחרות-יופי. הבת הקטנה, המ' כונה פופו, נראית כמו ילדה אשכנזיה מבית טוב — עיניים כחולות ושער בלונדי. אביה קורא לה, 'השבדית שלי'.

בנעלי-בית חבר-הכנסת מיעארי מתגלה כאדם בעל השקפות עולם כמרתונים. הוא אש"ף הוא נציגו המלעדי של העם הפלסטיני, איתו צריך לנהל משאומתן לשלום. הוא לא הקמת מדינה פלסטינית, אך לעולם לא יחיה במדינה זו — הוא ישאר אזרח מדינת-ישראל. הוא חוזר שוב ושוב על מה שאמר קודם לכן: הוא רוצה להחזיק בשני דרכונים, האחד דרכון ישראלי, שעליו אינו מוכן לוותר, כי ישראל היא לדבריו המולדת שלו, ודרכון של המדינה הפלסטינית, שיבטא את הזיקה הלאומית שלו. הוא חושב שהוא ריגוש כלפי המדינה הפלסטינית כמו שיהודי אמריקאי מרגיש כלפי מדינת-ישראל. אמרה, הערצה, אה' בה, אך בשום אופן לא בית.

בנעלי-בית הוא מתון הרבה יותר מיהודים המגדירים עצמם כמתונים. הוא מכיר בקיומה של מדינת-ישראל. העובדה שהוא מתגורר בבית-מגורים המאוכלס יהודים וערבים, מוכיחה אולי יותר מכל דבר אחר את אמונתו בחיים משותפים ובדו-קיום. אחרת יכול היה להתגורר באחד הרחובות הערביים של חיפה, או אולי באחד הכפרים, או אפילו בעיר נצרת. לדניו מקבלים, בנוסף לחינוך הערבי, גם חינוך עברי. הבנות לומדות בעט והולכות לחוגי התעמלות. הוא ואשתו מרבים לבקר בתי-אטרון חיפה.

כשאנחנו מחפשים ביחד תמונות מן האלבום, הוא מנלה לי כי הפעם הראשונה שבה הצטלם היתה כשהיה בן 20. אין לו בכלל תמונות מילדותו. באלבום המישפחתי גיליתי תמונות של גמאל עבד-אל-נאצר, שאותו הוא מעריץ. תצלומים שלו ושל אשתו, ליד קיבורו של נאצר במצרים, תצלומים של ידידו, המשורר הפלסטיני מחמוד דרוויש, תצלומים ממסעותיו בעולם עם רעייתו, המתלווה אליו לכל הכינוסים הבינלאומיים שבהם הוא משתתף, תצלומים עם הילדות בפינקיקים על שפת-הים, בבילוי בסירת-מונע, תצלומים מהאלבום המישפחתי. אין שם תמונה של יאסר ער-מאת.

מוחמד מיעארי אינו נחשב לאיש קל, הרחוב היהודי לא הכיר אותו כלל עד



אמו של מיעארי באסיפה של בנה גרנו שבועיים תחת עץ-זית!

היהודים עזבו אותו, והוא נותר בעיקרו ערבי. גתי ברחוב ההוא שבע שנים. כשבאתי לגור ברביקומות, תכננתי לגור פה שנה או שנתיים. אבל זה נמשך כבר חמש שנים.

● אתה גר בשכונת חודשית?

כן. אני שוכר את הדירה ממנהל החברה ש' הקימה את הבניין. הוא שומר אותה לילד שלו, כשיהיה גדול.